

— Ptička. —

Da bi imela streho, bi pela
ptička ves dan;
kje naj se skrije, kje odpočije?
Išče zaman!

Pomlad tam v dalji v pisani halji
ptičko zazre;
s streho odene veje zelene,
gaj in polje.

Ptička zapela, v gaj je zletela,
v zeleni gaj:
gnezdo pripne si, peva po lesi —
srečna je zdaj!

Fran Žgur.

— Žalost. —

Ptička poje, cvet dehti,
srce moje srečno ni . . .
V sreče moje vrt stopila
tiha smrt —
mater zlato zagrnila
v groba prt . . .
Padlo solnce je z višine
tja v morjé,
meč pekoče bolečine
blisnil je v srcé. —
Drugim pomlad, solnce sije,
meni ne,

žalost temnolica
kot ujedna ptica
prag mi prestopila je.
Seči, ne presečeš
curek — vse zastonj —
senci svoji ne utečeš,
če si na perutih konj!

Ptiček gnezdo vsak ima,
zvezdo svojo rožica:
ona poje, ta dehti —
srce moje krvavi!

Fran Žgur.

Kdo sem jaz? —

S preprostih kmetov sem dekle,
ime Ivanka meni je,
iz kraja sem dolenskega,
a naroda slovenskega.

Ivanka Kocijanova.

